

EL MICALET
GALÀCTIC

Donetes

Louisa May Alcott

Adaptació de Laura Muñoz Puelles

Il·lustracions de Nuria Díaz

bromera

Les quatre germanes

—Un Nadal sense regals no és un Nadal de veritat —es va queixar Jo, ajaguda a la catifa de tons descolorits.

—És horrible ser pobre! —va sospirar Meg, que es mirava indignada el vestit vell que duia, gastat per l'ús.

—No és just que algunes xiques tinguin coses boniques i d'altres no tinguin res —va sentenciar la xicoteta Amy, amb expressió malhumorada.

—Tenim el pare i la mare, i ens tenim a nosaltres —va dir Beth des del seu racó, en un esforç per animar-les.

Les quatre germanes s'havien instal·lat a la vora del foc de la llar. A fora, la neu queia i totes, tret de Jo, estaven ocupades cosint i brodant. Per un moment, la idea de sentir-se unides les va reconfortar i se'ls van

il·luminar els rostres, juvenils. Ara bé, en aquell moment Jo va negar amb el cap i va afegir en veu baixa:

—El pare no està. I tardarà molt de temps a tornar...

Ningú es va atrevir a dir «si torna», però totes ho van pensar. Robert March, el pare, estava lluny, amb els soldats, al campament militar o en alguna batalla de la guerra civil que enfrontava els estats del nord amb els del sud. No podien saber on parava exactament perquè les cartes tardaven setmanes o, inclús, mesos a arribar.

Es van quedar en silenci mentre l'evocaven.

—La mare diu que no hauríem de gastar-nos els diners en regals mentre els homes lluiten al front —va apuntar Meg, pensativa.

—Dubte que aquest xicotet sacrifici servisca de molt —va comentar Jo—. Cada una de nosaltres només té un dòlar per a despeses, i donar-lo a l'exèrcit no canviaria les coses. Em sembla bé que no ens fem regals entre nosaltres, però hi ha un llibre que acaba d'eixir i que m'agradaria tindre. Què vos pareix si ens regalem un xicotet caprici? Que cada una es compre el que li vinga de gust, disfrutem un poc. Ja ens esforcem prou, cada una amb el que li toca.

—Jo hi estic d'acord —va dir Amy amb decisió—. No crec que cap de nosaltres patisca tant com jo, que encara he d'anar a l'escola. Em costa molt aguantar les burles de les companyes, que es riuen de mi quan no em sé la lliçó i critiquen els meus vestits desfasats.

—Tant de bo tinguérem els diners que el pare va perdre quan érem menudes. Que bones i que felices que seríem si no tinguérem preocupacions! —va exclamar Meg, que com que era la més major, recordava temps millors.

—L'altre dia vas dir —li va recordar Beth— que estaves orgullosa de la nostra família i que som molt més felices que els King, perquè ells es barallen a tothora malgrat els diners que tenen.

—És veritat, Beth. Encara que hàgem de treballar, ens divertim i som unes germanes ben avingudes.

—Tant de bo fora un xic! —va exclamar Jo—. Odie pensar que he de créixer i portar vestits llargs, i deixar que em diguen senyoreta March. Com m'hauria agradat acompanyar el pare encara que fora com a tabaler! Així podria estar prop d'ell i ajudar-lo.

—Pobra Jo, quina mala sort! Sempre pots jugar a fer que eres el nostre germà i no la nostra germana —va comentar Beth.

Malgrat el mobiliari senzill, la sala d'estar era acollidora. Les parets estaven decorades amb bons quadres, els prestatges estaven plens a vessar de llibres i testos amb crisantems i roses de Nadal adornaven les finestres.

Amb setze anys, Margaret —o Meg, com li deia tot-hom— era una jove de trets agradables, una doneta perfecta, per dir-ho d'alguna manera, amb una llarga cabellera castanya, els ulls grans i unes mans molt blanques que la feien sentir orgullosa. La seua faena

consistia a fer classes particulars als fills entremaliats d'una família veïna, els King.

Josephine, és a dir, Jo, en tenia quinze. Era alta, prima i morena. Tenia un aspecte malgirbat, com un poltre de potes llargues que encara no ha crescut del tot. Vestia amb roba folgada i acostumava a portar els cabells recollits perquè no li molestaren. Somiava ser escriptora, però es passava el dia cuidant i fent companyia a la tieta Josephine, la tieta del senyor March, una anciana capritxosa i molt rica que la tiranitzava.

Elizabeth, és a dir, Beth, tenia tretze anys, els ulls vivaços i les galtes rosades. Era dolça, tímida i tranquil·la, i semblava que visquera en un món propi que només abandonava quan estava amb les persones que estimava i en qui confiava. Massa tímida i retreta per a anar a l'escola, estudiava a casa i s'ocupava de les tasques de la llar amb l'ajuda de la vella Hannah, la serventa irlandesa, que estava amb la família des que va nèixer Meg.

Amy, la més menuda, es creia la més important. Procurava comportar-se sempre com una senyoreta educada, i tenia unes maneres un punt melindroses. Tenia la pell clara, els ulls blaus i uns rínxols daurats que li queien per damunt dels muscles.

Es feia fosc. A les sis, Meg va encendre el llum i Beth va col·locar unes espardenyes velles a la vora del foc perquè es calfaren.

—Ja estan molt gastades —va comentar Jo—. La mare en necessita unes de noves.

—Li les compraré amb el meu dòlar —va anunciar Beth.

—No, deixa que ho faci jo! —va pregar Amy.

—Soc la major... —va començar a dir Meg, però Jo la va interrompre.

—El pare em va demanar que mentre ell no estiguera, havia de cuidar la mare. Així que d'alguna manera soc el pare d'aquesta família i seré jo qui li les compre.

—Ja sé què farem —va intervindre Beth, sempre conciliadora—. En lloc de gastar-nos els diners en nosaltres, podríem invertir-los en regals de Nadal per a la mare.

—Bona idea! —va opinar Jo—. Què li regalem?

Van reflexionar durant uns minuts.

—Jo li compraré un parell de guants preciosos —va dir Meg, mirant-se les mans.

—I jo unes bones espadenyes, les millors que hi haja —va presumir Jo.

—Jo li regalaré uns mocadors brodats —va proposar Beth.

—I jo una ampolleta d'aquella colònia que tant li agrada —va suggerir Amy—. No és massa cara i, si em sobren diners, em compraré alguna cosa per a mi. Potser una caixeta de colors Faber. Em fan molta falta per a completar els meus dibuixos.

—Farem veure que són regals per a nosaltres i després li donarem la sorpresa —va dir Jo—. Per cert, potser hauríem d'assajar un poc l'obra de teatre de Nadal.

—Ho farem —va acordar Meg, que s'ho passava molt bé disfressant-se—, però aquesta és l'última vegada que pense actuar. Ja soc un poc major per a aquestes coses.

—Això ja ho veurem —va replicar Jo, que havia escrit l'obra i també s'ocupava de dirigir-la—. De moment, eres la millor actriu que tinc. Vine ací, Amy, i repeteix l'escena del desmai. Procura fer-ho amb naturalitat.

—Em costa molt. No he vist mai ningú desmaiant-se, i no vull omplir-me de blaus —va replicar Amy, que era l'heroïna perquè, com que pesava menys, el malvat podia portar-la a coll mentre la segrestava.

—Fes-ho així —li va demanar Jo, i va fer una demostració ben convincent.

Amy va provar d'imitar-la, però estava rígida com un pal. Es va desmaiar molt a poc a poc, per no fer-se mal, i els seus crits demanant auxili van sonar poc convincts.

Jo va grunyir, insatisfeta, mentre Meg reia a cor què vols i a Beth, que s'havia distret, se li cremava el pa que torrava per a acompanyar el te.

—No perdem el temps —va dir Jo—. Si això és el millor que pots fer, procura no empitjorar-ho quan arribe el moment. Au, Meg.

La germana gran va recitar sense interrupcions un monòleg llarg i, a partir d'ací, l'assaig va anar sobre rodes. Quan va arribar el final, i el malvat Hugo va morir enverinat amb arsènic, Beth va arrancar a aplaudir.

—No sé com pots escriure tan bé, Jo —va comentar. Meg hi estava d'acord.

—És el millor que hem fet —va sentenciar.

—M'alegre de trobar-vos tan contentes —va dir una veu càlida des de la porta, i totes es van girar per a rebre una dona robusta, d'aspecte maternal, que vestia un abric gris i duia un barret passat de moda—. Filles, expliqueu-me com vos ha anat el dia. Tenia la intenció de dinar amb vosaltres, però no he pogut. S'havien d'empaquetar tantes coses! Hi ha tanta gent necessitada! Ha vingut algú, Beth? Com va el refredat, Meg? Jo, et veig esgotada. Vine i fes-me un bes.

Mentre feia aquestes preguntes, Marmee —és a dir, la senyora March— es va llevar l'abric, es va canviar les sabates per les espadenyes velles i es va posar còmoda a la vora del foc. Va deixar que les seues filles l'atengueren, posaren llenya a la llar i prepararen el te.

—Tinc una sorpresa per a després de sopar —va anunciar quan es van asseure a taula, i totes van endevinar de què es tractava.

—Carta del pare! —van exclamar alhora.

—Sí, una carta llarga i bonica. Es troba bé i es recorda molt de vosaltres.

—Afanyem-nos, doncs, i ens la lliges —va dir Amy.

—Cada vegada que ho pense —va comentar Meg—, em sembla més extraordinari que es decidira a anar a la guerra com a capellà, quan ja era massa major per a allistar-se com a soldat.

—Pobre pare! —va sospirar Amy—. Ha de ser molt desagradable dormir amb altres en una tenda, haver de

menjar qualsevol cosa de pressa i corrents i beure amb un pot de llanda.

—Diu quan tornarà, Marmee? —va preguntar Beth.

—Encara no ho sap, reina, però és segur que passaran uns mesos. Esperem que no es pose malalt i no caiga ferit.

Amb la pressa per acabar, més d'una es va ennuegar amb el te.

—Va, veniu a escoltar la carta —va dir la senyora March mentre s'alçava.

Es va asseure a la butaca gran, amb Meg i Amy als costats. Jo es va repenjar al respatler i Beth es va col·locar als seus peus.

En la carta, el senyor March parlava poc dels perills de la guerra. Descrivia la vida militar quasi amb lleugeresa, com si se n'haguera anat de vacances amb uns amics i visquera una gran aventura. Era una carta alegre i plena de confiança en el futur. Només al final es deixava portar per la nostàlgia.

Dona'ls el meu afecte i besos a totes de part meua. Dignes-los que pense en elles contínuament, que rese per elles cada nit i que són el meu consol més gran. Un any sense veure-les pareix molt, però acabarà passant i no té per què ser un temps inútil. Sé que recordaran tot el que els vaig dir abans d'anar-me'n, que foren afectuoses amb tu, que et cuidaren i compliren el seu deure, i que aprengueren a conèixer-se a elles mateixes i a controlar

els seus temperaments. També sé que amb la teua ajuda tiraran avant i que quan torne estaré més orgullós que mai de les meues donetes.

En sentir aquelles paraules, cap d'elles va poder contindre el plor. Una llàgrima penjava de la punta del nas de Jo, i Amy somicava:

—Soc una egoista! Però m'esforçaré per ser millor perquè el pare no se senta decebut amb mi quan torne.

Meg i Jo també van manifestar el seu propòsit de ser millors, i Beth ho va pensar, però no ho va dir.

Van ajudar a Hannah a desparar taula i després van tornar a asseure's al costat dels cosidors i van cosir uns llençols per a la tieta Josephine. Era una faena que normalment els pareixia avorrida, però aquella nit no van protestar, entestades com estaven a ser millors.

A les nou van deixar de cosir i van cantar una estona abans d'anar-se'n a dormir, com tenien per costum des que eren menudes. Eren cançons senzilles, que Beth acompanyava amb el seu piano vell i gastat. Amy desafinava com un grill i Jo es distreia a estones i s'equivocava amb la lletra, però la senyora March i Meg tenien molt bones veus i estaven encantades de lluir-les.